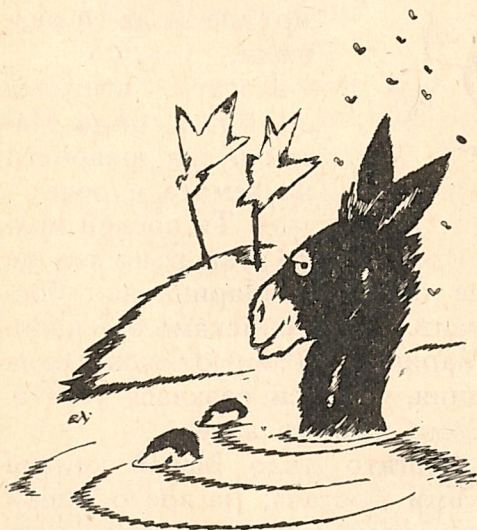

другия бръгъ му се мърна единъ магарешки бодилъ, узрѣлъ, пропукавъ. Устата му се налѣха и то се затече. Нагази въ рѣката. Както тичаше, стъпи върху единъ зелениясалъ камъкъ, спъна се и падна въ водата. Като потъна, то усѣти благодатната хладина на рѣката и почна да размишлява: „Ако се дигна да изямъ бодила, ще ми стане горещо. Я да си стоя въ водата на хладина!“

И за да пропъди мухитѣ, хитротото магаре си потопи и главата.

Мина що се мина, откъмъ бостана се зададе дѣдо Матей

и зе да се озърта, — кжде му е магарето? Гледа нагоре, гледа надолу, най-сетне го видѣ въ

рѣката — лежи като биволъ. Старецътъ зина. Мравки ползиха по гърба му: ами солта! Нагази бърже, измъкна невѣрния си другаръ на бръга и попипа дисагитѣ. Тѣ бѣха праздни. Всичката соль се бѣше разтопила. Дѣдо Матей се почеса по тила:

— Хубаво ме нареди ти мене. Чакай да ида сега да отсѣка една по-дебела тояга, че да ти се отплатя.

Дѣдо Матей се отби въ близката горичка, а магарето потегли бодро съ празнитѣ дисаги и почна да си мисли: „Ако на всѣки двайсетъ крачки имаше рѣка, земята щѣше да прилича на рай.“

Какво стана по-нататъкъ нѣма да разказвамъ.

На другата сѣбота по сѣщия пѣтъ и по сѣщото време се зададоха пакъ дѣдо Матей и дългоухиятъ му другаръ. Деньтъ бѣше много задушенъ. Дѣдо Матей пѣшкеше като моторъ, а магарето не знаеше кжде да се дѣне отъ мързелъ, макаръ че на гърба му нѣмаше соль, а само два вързопа вълна. Като стигнаха до рѣката, дѣдо Матей пакъ кривна къмъ Маринковия бостанъ, а магарето се спусна къмъ водата и нарочно се струполи въ най-дълбокото мѣсто. — Охъ, благо-